

Arrest

nr. 220 976 van 9 mei 2019
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. LYS
rue de la régence 23
10000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken
en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Franse nationaliteit te zijn, op 8 mei 2019 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 6 mei 2019 tot teruggedrijving (bijlage 11), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 mei 2019.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2019 om 10.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. LYS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart de Franse nationaliteit te hebben, wordt in België bij vonnis van de correctionele rechtbank te Hasselt van 28 april 2016 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40

maanden. Bij arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 13 juli 2016 wordt het beroep hiertegen onontvankelijk verklaard.

Op 22 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 22 november 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker de beslissing houdende een inreisverbod voor acht jaar (bijlage 13sexies). Als gevolg hiervan wordt verzoeker ANG-geseind.

Op 6 december 2017 wordt verzoeker overgedragen aan Frankrijk.

Op 8 maart 2018 wordt verzoeker aangetroffen in België.

Op 8 maart 2018 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 6 mei 2019 wordt verzoeker staande gehouden bij aankomst op de luchthaven te Zaventem komende van Marokko. Verzoeker wordt gehoord.

Op 6 mei 2019 wordt verzoeker de toegang tot het grondgebied geweigerd.

Op 6 mei 2019 wordt aan verzoeker een beslissing tot terughrijving ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Op 06/05/2019 om 14.05 uur, aan de grensdoorlaatpost BRUNAT, werd door ondergetekende [...], de heer/mevrouw:

achternaam [E.M.] voornaam [M.]

geboren op (...) 1986 te [K.M.] geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Frankrijk

houder van het document: nationaal paspoort van Frankrijk

afkomstig uit Nador met 30 115 (...), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

X (H) staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)

X In het ANG/Algemene nationale gegevensbank: reden van de beslissing: Betrokkene maakt onderwerp uit van een inreisverbod door België onder het nummer (...)
(...)"

Op 6 mei 2019 wordt ten opzichte van verzoeker een beslissing genomen tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Op 6 mei 2019 ondertekent verzoeker een formulier waarin hij aangeeft zo snel mogelijk verwijderd te willen worden naar Frankrijk of Marokko ondanks zijn beroepsmogelijkheden.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die verzoeker ook vermeldt in het verzoekschrift en erbij voegt.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die de indiening van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de vreemdelingenwet werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de tien dagen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

« Premier moyen pris de la violation de :

- *Article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme ;*
- *Article 45 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne ;*
- *Article 5, 6, et 15 de la Directive 2004/38 du Parlement européen et du Conseil du 29 avril 2004 relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres ;*
- *Articles 5 et 11 de la Directive 2008/115 du Parlement européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les États membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier ;*
- *Article 27 de la Directive 2004/38 du Parlement européen et du Conseil du 29 avril 2004 relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres ;*
- *Articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ;*
- *Articles 3, 62, 74/5, 74/11 et 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers ;*
- *Principe général de motivation matérielle des actes administratifs ;*
- *Principes généraux de bonne administration, en particulier ceux de prudence, de soin et de minutie ;*
- *Respect dû aux anticipations légitimes d'autrui ;*
- *Erreur manifeste d'appréciation ;*
- *Contradiction dans les motifs.*

1. La partie adverse prend la décision de refoulement attaquée à l'encontre de Monsieur M. E.M. au motif que celui-ci :

« X (H) Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 9°) :

() In het SIS, reden van de beslissing :

(X) IN het ANG/AAlgemene Nationale Gegevensban, reden van de beslissing:

Betrokkene maakt onderwerp uit van een inreisverbod door België onder het nummer C00001072881 ».

Cette décision n'est pas davantage motivée.

Or force est de constater que, ce faisant, la décision attaquée est à l'évidence insuffisamment et inadéquatement motivée, et est entachée d'erreur manifeste d'appréciation.

2. Il est important de souligner que le requérant, Monsieur Mohamed EL MARYAMI, est de nationalité française, et dispose d'un passeport français.

Sa nationalité n'est absolument pas remise en cause par la partie adverse.

Le requérant est, à ce titre, citoyen de l'Union Européenne.

Or il convient de rappeler que l'article 45 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne dispose que :

« Liberté de circulation et de séjour

1. Tout citoyen ou toute citoyenne de l'Union a le droit de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres.

2. La liberté de circulation et de séjour peut être accordée, conformément au traité instituant la Communauté européenne, aux ressortissants de pays tiers résidant légalement sur le territoire d'un État membre. »

La Directive 2004/38 du Parlement européen et du Conseil du 29 avril 2004 relative au droit des citoyens de l'Union et des membres de leurs familles de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres ajoute, en son considérant (1), ceci :

« La citoyenneté de l'Union confère à chaque citoyen de l'Union un droit fondamental et individuel de circuler et de séjourner librement sur le territoire des États membres, sous réserve des limitations et des restrictions fixées par le traité et des mesures adoptées en vue de leur application. »

Elle ajoute, en son considérant (3), que :

« La citoyenneté de l'Union devrait constituer le statut de base des ressortissants des États membres lorsqu'ils exercent leur droit de circuler et de séjourner librement. Il est par conséquent nécessaire de codifier et de revoir les instruments communautaires existants qui visent séparément les travailleurs salariés, les non salariés, les étudiants et autres personnes sans emploi en vue de simplifier et de renforcer le droit à la liberté de circulation et de séjour de tous les citoyens de l'Union. »

Et en son considérant (9) :

« Les citoyens de l'Union devraient avoir le droit de séjourner dans l'État membre d'accueil pendant une période ne dépassant pas trois mois sans être soumis à aucune condition ni à aucune formalité autre que l'obligation de posséder une carte d'identité ou un passeport en cours de validité, sans préjudice d'un traitement plus favorable applicable aux demandeurs d'emploi, selon la jurisprudence de la Cour de justice. »

Le considérant (24) dispose lui notamment que :

« C'est uniquement dans des circonstances exceptionnelles, pour des motifs impérieux de sécurité publique, qu'une mesure d'éloignement peut être prise contre des citoyens de l'Union. »

L'article 3 de la Directive 2004/38 déclare que :

« Bénéficiaires

1. La présente directive s'applique à tout citoyen de l'Union qui se rend ou séjourne dans un État membre autre que celui dont il a la nationalité, ainsi qu'aux membres de sa famille, tels que définis à l'article 2, point 2), qui l'accompagnent ou le rejoignent.

(...)

L'État membre d'accueil entreprend un examen approfondi de la situation personnelle et motive tout refus d'entrée ou de séjour visant ces personnes. »

L'article 5 de la Directive 2004/38 dispose que :

« Droit d'entrée

1. Sans préjudice des dispositions concernant les documents de voyage, applicables aux contrôles aux frontières nationales, les États membres admettent sur leur territoire le citoyen de l'Union muni d'une carte d'identité ou d'un passeport en cours de validité ainsi que les membres de sa famille qui n'ont pas la nationalité d'un État membre et qui sont munis d'un passeport en cours de validité.

Aucun visa d'entrée ni obligation équivalente ne peuvent être imposés au citoyen de l'Union. »

L'article 6 de ladite Directive ajoute que :

« Droit de séjour jusqu'à trois mois

1. Les citoyens de l'Union ont le droit de séjourner sur le territoire d'un autre État membre pour une période allant jusqu'à trois mois, sans autres conditions ou formalités que l'exigence d'être en possession d'une carte d'identité ou d'un passeport en cours de validité. »

L'article 15 dispose lui que :

« Garanties procédurales

1. Les procédures prévues aux articles 30 et 31 s'appliquent par analogie à toute décision limitant la libre circulation d'un citoyen de l'Union ou des membres de sa famille prise pour des raisons autres que d'ordre public, de sécurité publique ou de santé publique.

(...)

3. L'État membre d'accueil ne peut pas assortir la décision d'éloignement visée au paragraphe 1 d'une interdiction d'entrée sur le territoire. »

L'article 27 de la Directive prévoit notamment ceci :

« 1. Sous réserve des dispositions du présent chapitre, les États membres peuvent restreindre la liberté de circulation et de séjour d'un citoyen de l'Union ou d'un membre de sa famille, quelle que soit sa nationalité, pour des raisons d'ordre public, de sécurité publique ou de santé publique. Ces raisons ne peuvent être invoquées à des fins économiques.

(...)

4. L'État membre qui a délivré le passeport ou la carte d'identité permet au titulaire du document qui a été éloigné d'un autre État membre pour des raisons d'ordre public, de sécurité publique ou de santé publique de rentrer sur son territoire sans aucune formalité, même si ledit document est périmé ou si la nationalité du titulaire est contestée. »

L'article 30 prévoit que :

« Notification des décisions

1. Toute décision prise en application de l'article 27, paragraphe 1, est notifiée par écrit à l'intéressé dans des conditions lui permettant d'en saisir le contenu et les effets.

2. Les motifs précis et complets d'ordre public, de sécurité publique ou de santé publique qui sont à la base d'une décision le concernant sont portés à la connaissance de l'intéressé, à moins que des motifs relevant de la sûreté de l'État ne s'y opposent.

L'article 31 dispose entre autres que :

« 3. Les procédures de recours permettent un examen de la légalité de la décision ainsi que des faits et circonstances justifiant la mesure envisagée. Elles font également en sorte que la décision ne soit pas disproportionnée, notamment par rapport aux exigences posées par l'article 28. »

Et l'article 28 de prévoir notamment ceci :

« Protection contre l'éloignement 1. Avant de prendre une décision d'éloignement du territoire pour des raisons d'ordre public ou de sécurité publique, l'État membre d'accueil tient compte notamment de la durée du séjour de l'intéressé sur son territoire, de son âge, de son état de santé, de sa situation familiale et économique, de son intégration sociale et culturelle dans l'État membre d'accueil et de l'intensité de ses liens avec son pays d'origine. »

A la lecture des dispositions qui précèdent, il apparaît que toute limitation au droit d'entrée ou de séjour du requérant est de stricte interprétation, et que toute décision affectant le droit fondamental à la circulation d'un citoyen de l'Union Européenne doit être motivée et prise à l'issue d'un examen approfondi et personnel de sa situation.

3. Force est de constater que la décision attaquée n'est pas motivée par un risque de violation de l'ordre public ou la sécurité nationale.

En effet, la décision attaquée n'est pas prise sur base de l'article 3, 9°, de la loi du 15 décembre 1980, et non sur base de l'article 3, 7°, la case (I) n'étant pas cochée dans la décision.

La décision attaquée est uniquement motivée par référence à une interdiction d'entrée n° C00001072881 qui aurait été prise par la Belgique, laquelle n'est ni jointe ni reproduite au sein de la décision attaquée.

L'article 15 de la Directive s'applique donc, ainsi que par analogie les articles 27 à 33 de la Directive ».

4. Il est clair, ce faisant, que les droits fondamentaux et les garanties procédurales posées par les dispositions précitées n'ont pas été respectées.

a) D'une part, il s'agit d'une décision de refus d'entrée et de refoulement du requérant, qui est de nationalité française, vers le Maroc.

Il appartenait à la partie adverse de permettre au requérant de rentrer en France.

La décision attaquée contrevient au droit fondamental de circulation du requérant, et en ce qu'elle l'empêche de rentrer dans l'Etat-Membre de l'Union dont il a la nationalité, la France.

Elle porte incontestablement une atteinte disproportionnée à cette liberté fondamentale.

L'article 27, § 4 de la Directive évoquée ci-dessus va en ce sens.

De plus, éloigner le requérant de nationalité française vers le Maroc constitue assurément une violation disproportionnée de son droit à la vie privée et familiale, tel que consacré par l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme.

b) D'autre part, la décision attaquée ne respecte pas les exigences de la motivation « par référence », ni celles posées par les articles 3 et 30.2 de la Directive 2004/38.

Le contenu de l'interdiction d'entrée à laquelle il est fait référence n'est ni jointe ni reproduite dans la décision attaquée.

L'on ne peut à ce titre que rappeler la jurisprudence constante du Conseil d'Etat, lequel affirme que :

« La motivation par référence à des documents ou avis émis au cours de la procédure d'élaboration de l'acte administratif est admise à condition que ces documents ou avis aient été reproduits dans l'acte ou annexés à la décision pour faire corps avec elle ou qu'ils aient été portés à la connaissance antérieurement ou concomitamment à la décision. Ces documents doivent eux-mêmes être motivés » (Cons. État (13e ch.), 17 juin 2003, Adm. publ. mens., 2003, p.130).

Ledit Conseil s'est prononcé en ce sens dans de nombreux arrêts (C.E., n°67.541, 22/7/1997 ; C.E., n°88.311, 27/6/2000, C.E., n°91.947, 4/1/2001).

En outre, il a estimé que la motivation « par référence » ne peut être admise quand bien même les pièces seraient consultables par la suite, même avant l'expiration du délai pour agir au Conseil d'État (C.E., n°142.474, 23/3/2005).

La décision est, partant, insuffisamment et inadéquatement motivée.

La partie adverse n'a pas effectué ce faisant un examen personnel et approfondi de la situation du requérant.

La décision attaquée viole donc les articles 3 et 30.2 de la Directive reproduits ci-dessus, ainsi que les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et les critères de la motivation par référence.

Au vu des considérations qui précèdent, l'illégalité de la décision attaquée est manifeste.

Le moyen est ainsi fondé, en chacune de ses branches. »

3.3.2.1. Verzoeker voert in essentie aan dat de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd is. Verzoeker is immers een burger van de Unie en in die hoedanigheid is hij toegelaten tot vrij verkeer binnen de Europese Unie. Verzoeker benadrukt dat dit recht slechts beperkt kan worden om dwingende redenen van openbare orde en dat een grondig onderzoek moet gedaan worden. Verzoeker wijst erop dat overeenkomstig verschillende artikelen van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) een procedure moet worden gevolgd en rekening moet worden gehouden met verschillende elementen. Verzoeker benadrukt dat de bestreden beslissing geen motivering bevat inzake een risico op schending van de openbare orde of de nationale veiligheid. De Belgische autoriteiten hadden verzoeker moeten toelaten zich naar Frankrijk te begeven. Ten slotte merkt verzoeker op dat een motivering bij verwijzing niet is toegelaten en dat de motieven in de bestreden beslissing zelf te vinden moeten zijn.

3.3.2.2. Wat betreft de opgeworpen schending van de Burgerschapsrichtlijn, moet er in eerste instantie op worden gewezen dat artikel 288 VWEU bepaalt dat een richtlijn verbindend is ten aanzien van het te bereiken resultaat voor elke lidstaat waarvoor zij bestemd is, doch dat aan de nationale instanties de bevoegdheid wordt gelaten vorm en middelen te kiezen. Richtlijnen hebben een rechtstreekse werking wanneer de erin opgenomen bepalingen onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn. Het gaat om een verticale rechtstreekse werking die alleen geldt indien de lidstaten de richtlijn niet of niet correct hebben omgezet binnen de vastgestelde termijn (cf. RvS 27 maart 2012, nr. 218.657). *In casu* werd de betrokken richtlijn omgezet in de Belgische vreemdelingenwet en bovendien toont verzoeker niet aan dat de door hem aangevoerde bepalingen niet of niet correct werden omgezet in Belgisch recht in de artikelen 43 en volgende van de vreemdelingenwet. Een schending van de aangevoerde artikelen van de Burgerschapsrichtlijn wordt dan ook *prima facie* niet dienstig aangevoerd.

Waar verzoeker het principe van vrij verkeer aanvoert, wordt opgemerkt dat artikel 43 van de vreemdelingenwet voorschrijft dat de binnenkomst van burgers van de Unie kan worden geweigerd in twee gevallen, waarvan één geval is: redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

Verzoeker gaat er in het middel volledig aan voorbij dat hem op 22 november 2017 een inreisverbod werd gegeven voor een duur van acht jaar voor het grondgebied van België omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Op 6 december 2017 werd verzoeker overgedragen van België naar Frankrijk. Verzoeker heeft geen beroep ingesteld tegen dit inreisverbod, zodat dit definitief aanwezig is in het rechtsverkeer. Gelet op de kennisgeving van dit inreisverbod op 22 november 2017, kan verzoeker niet voorhouden dat hij niet op de hoogte is van dit inreisverbod. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker als gevolg van dit inreisverbod ANG-geseind werd.

3.3.2.3. De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“X (H) staat ter fine van weigering van toegangesignaleerd (art. 3, eerste lid, 9°)

X In het ANG/Algemene nationale gegevensbank: reden van de beslissing: Betrokkene maakt onderwerp uit van een inreisverbod door België onder het nummer (...)
(...)"

Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing niet vermeldt dat ze werd genomen op grond van artikel 3, eerste lid, 9° van de vreemdelingenwet, kan hij niet gevolgd worden. Onder "(H)" staat dit wel degelijk uitdrukkelijk vermeld: "(art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)".

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar een rechtsregel, namelijk artikel 3, eerste lid, 9° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker *ter fine* van weigering van toegang gesignaleerd staat in het ANG (algemene nationale gegevensbank) omdat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod door België. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar verzoeker aanvoert dat het risico op een schending van de openbare orde moest worden onderzocht en vermeld in de bestreden beslissing, wordt *prima facie* opgemerkt dat verzoeker deze argumentatie had kunnen laten gelden in een beroep tegen het inreisverbod, wat hij echter niet gedaan heeft. Het onderzoek dat verzoeker nu wenst naar een schending van de openbare orde, heeft reeds plaatsgevonden bij het nemen van het inreisverbod overeenkomstig artikel 44^{nonies} van de vreemdelingenwet, dat gekoppeld werd aan de verwijderingsmaatregel op grond van artikel 43, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker aanvoert dat een motivering bij verwijzing niet kan volstaan, wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing eerst wordt gemotiveerd dat verzoeker gesignaleerd staat *ter fine* van weigering van toegang en vervolgens dat hij in het ANG geseind staat omdat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod, waarvan het nummer wordt weergegeven. Gezien uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat dit inreisverbod op 22 november 2017 aan verzoeker in persoon ter kennis werd gebracht, kan niet anders dan worden aangenomen dat verzoeker op de hoogte is van de redenen van openbare orde die vermeld staan in dit inreisverbod. Hij heeft hiervan voorheen immers uitdrukkelijk kennis gekregen. Bijgevolg kan hij *prima facie* niet dienstig aanvoeren dat de motieven van de bestreden beslissing een motivering bij verwijzing betreffen naar stukken die niet worden samengevat, weergegeven of raadpleegbaar zijn.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat verzoeker huidige vordering niet kan gebruiken als een beroepsmogelijkheid tegen het inreisverbod dat reeds dateert van 22 november 2017.

3.3.2.4. Verzoeker voert onder verwijzing van talrijke artikelen van de Burgerschapsrichtlijn en voornamelijk artikel 27, 4 hiervan aan dat er een procedure moet worden opgestart.

Zoals reeds gesteld werden deze bepalingen omgezet in Belgische wetgeving, zodat verzoeker ze niet zonder meer rechtstreeks kan invoeren. Alleszins wordt vastgesteld dat artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn het volgende bepaalt:

"1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd."

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving - of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart -, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden.

4. De lidstaat die het paspoort of de identiteitskaart heeft afgegeven, laat de houder van dit document die om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid uit een andere lidstaat is verwijderd, zonder formaliteiten weer toe op zijn grondgebied, zelfs indien het document is vervallen of de nationaliteit van de houder wordt betwist.”

De niet verplichte procedure van raadpleging vermeld in artikel 27, 3 van de Burgerschapsrichtlijn is *in casu* niet van toepassing, omdat de beoordeling of verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde van België, reeds heeft plaatsgevonden bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod van 22 november 2017. Lid 4 van deze bepaling schrijft enkel voor dat Frankrijk verzoeker zonder formaliteiten weer moest toelaten op zijn grondgebied, wat *in casu* is gebeurd op 6 december 2017 en waarvan verzoeker niet aangeeft waarom dit in de toekomst niet opnieuw zou gebeuren.

Verzoeker verwijst ook naar de procedure voorzien in artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en naar andere bepalingen van deze richtlijn. De terugkeerrichtlijn is echter enkel van toepassing op onderdanen van derde landen die illegaal in een lidstaat verblijven, terwijl verzoeker een burger van de Unie is, zodat hij niet dienstig naar deze richtlijn kan verwijzen.

3.3.2.5. Verzoeker zet de schending van artikel 8 van het EVRM niet op concrete wijze uiteen. Hij beperkt zich tot de vaststelling dat een terugkeer naar Marokko een schending uitmaakt van deze bepaling omdat verzoeker zo niet terug kan keren naar Frankrijk. Verzoeker toont echter op geen enkele wijze aan waarom een terugkeer naar Marokko hem zou verhinderen om daarna terug te keren naar Frankrijk, het land waarvan hij de nationaliteit heeft. Zoals hierboven uiteengezet is Frankrijk ook gebonden door de bepaling van artikel 27, vierde lid van de Burgerschapsrichtlijn.

Verzoeker zet de schending van de artikel 74/5, 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht niet uiteen op concrete wijze. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2.6. Het enig middel is *prima facie* niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend negentien door:

Mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

Mevr. C. FRANSEN

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

A. DE SMET